

BRANISLAV OBLUČAR

Klumpák

Íme, hogy képzelem el a poklot: sem nem főznének, sem nem sütnének meg; a pokoli építményben a kellően intelligens ördög ágyamat egy szobácskában helyezné el, épp a lépcsők alatt, s így akármikor eltakarja szemem az álom törékeny héja, le-fel járkálna a klumpával.

(2010)

Pókok

A pókok a sarkokban szaporodnak és szövögetik a hálójukat, kibújnak a porszívóból, mellyel ki akarom őket irtani, erre még makacsabbá válnak, csészék, villák és kések közé bújnak, még a zuhanyzókabinba is, ahol azt kiabálják, hogy: vízállóak vagyunk!, e pókok egy napon, mikor rátalálok a módszerre, hogyan beszéljek velük, mikor megtalálom a közös valutát, fizetni fognak, ó, de még mennyire fogják fizetni az albérleti díjat!

(2010)

Göröngyök

Éjjelente a szeder a sötétség göröngyeivé válik. Lemondunk a látásról, tapintásra hangolódunk, elkülönítjük a puhát a keménytől, sietve fölemeljük a réteges szoknyák szegélyét, mintha titkos erotikus munkáról lenne szó, élvezetlopásról, szexuális rablásról. Hogy nem ártatlan ez a munka, láthatjuk abból, amikor belépünk a házba kezét mosni – könyékig foltosan az édes szedervértől. Az erotikus metaforikát ekkor lazán leválthatná egy sokkal gonoszabb, ám lelkiismeretünk makulátlan. A termések az edényekbe kerültek, az apa kiválogatja őket, megmossa, előkészíti a lábasokat és a cukrot az alkimista átalakításhoz, a gyümölcs dialektikájához: kiszívni a létező fényt az érett, szaftos sötétség szívéből.

(2010)

ORCSIK ROLAND fordításai